

Švejkovo Evangelium (vánoční fraška s docela vážným koncem)

Sbor BJB Liberec, vánoce 2003

1. dějství		
Adam	Adam sedí na bobku a kolébá ovci, po chvíli padne na bok a sám usne.	Tak už spinkej, potvor! Zítra nás čeká zase pastva na louce za černým močálem, tak ať seš fit, holka... („Máš má ovečko dávno spát“)
Gabriel	Nenápadně vejde do salaše	Haló, haló, halelujó, je tu někdo?
Adam	Probudí se náhle	Co, co, co? Kohopak nám to čerti nesou!?
Gabriel	Uctivě se představí	Ne, ne, ne, čerti ne, to samo nebe mě sem posílá. Dovolte, abych se představil, jmenuji se Gabriel, nebeský úředník ve funkci archanděla.
Adam	Pozdvihne obočí	A copak, copak? To nemůže být jen tak, nebe jsme tu tedy ještě neměli!
Gabriel	Úřednický	Chtěl bych zde učinit jedno velice důležité oznámení.
Adam	Blahosklonně	A notak proč né. Já se tady beztak všechno dovím vždycky s křížkem po funuse, tak teď to budu mít alespoň z první ruky.
Gabriel	Úřednický s lejtrem v ruce	V nebi byl před nedávnem přijat nový zákon č. 2/věčnost Sbirky s platností ode dneška na dalších několik tisíc let a já mám na starosti jeho vyhlášení tady na zemi.
Adam	Nechápavě	Nový zákon?
Gabriel	Dostává se do varu	Je to zákon, řekl bych, skvělý a naprosto převratný. Docela jinak uspořádává vztahy mezi nebem a zemí. Obecně vzato je k vám lidem mnohem vstřícnější, a především nemá tolik prováděcích vyhlášek s tolika těžko splnitelnými podrobnostmi jako starý zákon. A co je naprosté nówum: případné sankce za nedodržení ustanovení nového zákona na sebe ve vyjmenovaných případech bere samo nebe! No jen považte, to je naprostá revoluce kosmického právního uspořádání!!
Adam	Nechápavě civí na Gabriela	Abych vám pravdu řek, pane anděl, v právnických záležitostech já se moc nevyznám. Já sem jednoduchej člověk a na všelijaký tyhle zákonický kličky a paragrafy prostě nemám. Co si budem povídat, proto sem taky tady. S diplómem by to nikdo dělat nechtěl, to mi věřte... Helejte se, a nemoh byste mi ty novoty, co vyhlašujete světu, říct řák normálně, jako abych aspoň trochu věděl, vo co de?
Gabriel	Rozjasněná tvář	Ale s radostí, s radostí.
	Zatleská	Andělstvo, nástup, nástup!
	Padlý anděl se opozdí, zakopává	Všichni nastoupení? Ještě Bulík, no jistě, jako vždycky pozdě a nepřipraven!
	Obrátí se k Adamovi	Ten vzadu, co pořád padá, to je padlý anděl. Celým jménem Belzebul, ale říkáme mu Bulík. Je to takový popleta, pravda, trochu nám naši svatou misi kazí. Přidal se k nám až tady na zemi. Víte, neměl jsem odvahu ho odehnat, koneckonců vždyť je to také jenom anděl...
	Udá tón	Ááááá
Andělstvo	Sálem procházejí andělé a zpívají, Gabriel diriguje, Belzebul zpívá falešně	(„Narodil se Kristus Pán“)
Gabriel	Nadšeně	Hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid! Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově!“
Adam	Žoviálně překvapeně	Tak von se nám narodil Spasitel! No, řeknu vám, pane anděl, už to bylo potřeba jako sůl. Dyk ty lidi sou na sebe furt jak psi, skoro mi to někdy připadá až beznadějný. Já tedy, pane anděl, já jsem pro Spasitele všema deseti. Každej potřebujem trochu toho nebe na tý naší zemině , aby nás to povzneslo. Dyk sme jenom lidi, nemám pravdu, pane anděl?
Gabriel	Dívá se do lejster	No nic, pane pastýř, vyhlásil jsem, co jsem měl a zas půjdu o kopec dál.

Adam	Vehementně	Počkejte, počkejte, nebeská vašnosti, kam tak rychle? Což takhle dát si trošku jehněčího a kapku ovčího mlíka?
Gabriel	Odmítavě	Kdepak, služba je služba. A navíc, my andělé jsme zapřísáhlí...
Adam	Překvapeně	Vegetariáni?
Gabriel		My andělé jsme zapřísáhlí nicariáni . Nejíme prakticky vůbec nic. Takže mějte se tu pěkně pane Adam, my jdeme kousek dál, k nějakému Šimonovi, znáte ho?
Adam	Nadšeně, Gabriel na něj přísně pohlédne	Jak by ne. Zrovna včera večer jsem byl u něj na skopovém na víně! No řeknu vám, to byla taková lahůdka! Von ten starej Šimon to dokáže tak nádherně vogrilovat, že se až sliny sbíhají... Pardon, zapoměl jsem, že vy nesmíte... Jo, a děkuju za tu novinu, určitě se do Betléma na Spasitele pojedu podívat.
	Volá za odlétajícími anděly	Každý přece potřebujem trochu toho nebe na tý naší zemině...
2. dějství		
Belzebul	Vynoří se za Adamem	A nebylo by přece jenom nějaký to jehňátko, nějaký beránek? Já si klidně dám říct.
Adam	Otočí se udiveně	Co vy tady, Bulíku? Vy jste neodletěl?
Belzebul	Energicky se ohradí	Belzebul, prosím pěkně, Belzebul. Nemám rád, když mě ti nebeští frajeři nazývají zkomoleně. Oni jsou to vůbec takoví mimoňové. Z ničeho nic najednou tolik spěchu! Tisíce let to vydrželo a teď jakoby se roztrhl pytel. Samé evangelium, samá radostná zpráva, nový zákon... Já z toho tedy moc radost nemám, abych vám Adame, pravdu řek. Já jsem konzervativní, s novotama by se mělo zacházet hooóódně opatrně! Tak co, bude nějaký ten beránek?!
Adam	Odchází pro pečínku	Už se to nese, vzácněj pane, počkejte, ale vždyť vy andělé jste přece nicariáni!
Belzebul	Adam přináší pečínku, Belzebul přechází na žoviálně přátelský tón	Ale houbelec nicariáni . To jenom ti nebeský, ti žijou snad jen ze vzduchu! My podzemský se rádi nadlábnem, nic lidskýho nám není cizí! No vida, vypadá to pěkně, Adámku!
	Obchází nadšeně pečínku	Někdy mám hlad přímo jako „lev řvoucí hledající koho by sežral“
Adam		No tak honem do toho, černej brachu. Tady máš beránka, k tomu ovčí kefir...
Belzebul	Zadívá se Adamovi do očí	???
Adam	Omluvně	No dobře, dobře, tak tedy tady máš k tomu slivovičku a papej, jen papej ty černej kluku, to se mi líbí, že ty seš takovej lidskej.
Belzebul	S plnými ústy	Víš Adámku, já sem realista. Na lidi musí bejt bič, jinak prostě zdivočeť. Proto se mi ty nový nebeský pořádky vůbec, ale vůbec nelíběj. Já vím, ty si ten nový zákon eště nečet...
Adam	Obejme Belzebula kolem ramen	Neboj, Bulíku, já moc nečtu. Já sem jednoduchej člověk. Co si budem povídat, proto sem taky tady.
Belzebul	Chytá se za břicho	To je samá láska, samý vodpuštění, samý milosrdenství, samý nový začátky. Je mi z toho až zle.
Adam	Starostlivě	Copak, nechutná ti, černej kamaráde?
Belzebul	Postupně se rozžhavuje	Ale jó, máš to dobrý, Adámku, grilovaný beránky přímo zbožňuju. Říkám jen, že je mi zle z těch nových nebeských pořádků. Miluj a dělej co chceš! Dyk to je, hochu, čistokrevná anarchie! Kam to povede? Na lidi, na ty platí jedině přísná moc, násilí, strach, lidi musíš držet v šachu - potom se dají opít rohlíkem, potom si nechají nakukat cokoliv. To je jejich přirozenost, k tomu byli stvořeni! Kdepak, na lidi musí bejt bič, jinak prostě zdivočeť. To u nás v podsvětí už víme dávno. A funguje to! To bys koukal, Adámku, jak je u nás pořádek!
Adam	Žoviálně	Víš, kamaráde, já ti docela rozumím. Vono se totiž nic nemá přehánět, ani s tou láskou a soucitem. Já sice říkám, že každý potřebujem trochu toho nebe na tý naší zemině ale vocaď až pocad'. Lidi by se měli mít rádi, ale vocaď až pocad'. To máš jako s ovcema. Když se s nima člověk moc mazlí tak voni si potom některý dělaj, co se jim zamane. Tuhle se mi jedna taková zaběhla, uvázla v trní a ječela a ječela. A já sem si řek, to máš za to, potvoro, teď se tam třeba uječ,

		vědělas do čeho deš. Nakonec jí sežral vlk... Ále, jedna ovce nic neznamená, řek sem si, ovčí je dost!
Belzebul	Pookřeje	Máš recht, Adámku! Lidí těch je taky dost, na jednom přece nezáleží! Fakt nevím, proč teď v nebi mluvěj pořád vo tom nešťastným spasení. Potřebujete vy lidi snad nějaký spasení?
	Je slyšet zpěv	<i>(půjdem spolu do Betléma...)</i>
Šimon	Vletí do místnosti	Hej, Adame. Bezpochyby to už víš taky! Sme spasení! Konečně! Narodil se nám Spasitel Kristus Pán v městě Davidově. Juchúú!
	Při pohledu na Adama se zarazí	Počkej, ty nemáš radost?
Adam	Nevýrazně s pohledem stranou	Ale jó, jó... Víš, já říkám, že každý potřebujem trochu toho nebe na tý naší zemině . Ale nemělo by se to přehánět. To máš jako s ovcema...
Belzebul	Nakvašeně skočí do řeči	Vysekáváte tady, milej Šimone, jednu frázi za druhou. Víte vy vůbec vo čem to vlastně mluvíte?
Šimon	Nejistě	No, já nejsem žádněj velkej inteligent, ale z toho, co mi pan anděl Gabriel řek sem pochopil, že...
Belzebul	Rozčileně	Gabriel, Gabriel! To by mě zajímalo, co jste, pane, pochopil! Nejspíš nechápete vůbec nic, protože vy lidé už jste takoví. Nechápete, že podle toho nesmyslnýho novýho nebeskýho programu nebudete už smět odsuzovat ani nenávidět! Dokonce nepříteli, kterej vám dá facku, budete muset nastavit druhou tvář. A to jsem zmínil jenom zlomek hrůzy, která vás čeká!
Šimon	S přibývajícím rozhodností	No, já nevím, ale proč bychom se vlastně museli furt dokola odsuzovat, nenávidět a rvát? Zvlášť když nás teď podle toho novýho zákona neodsuzuje ani sám Bůh. Zdá se mi to jako docela skvělý program...
	Po chvílce těžkého ticha	No nic, já sem na cestě do Betléma, jdeš taky Adame?
	Po chvílce těžkého ticha	Jo, tak my teda jdem, asi vyrazíš trochu později, vid'? Tak zatím...
Adam	Rychle za ním volá	Tak tedy na viděnou v Betlémě!
	Obrátí se k Belzebubovi	O čem sme to předtím mluvili?
Belzebul	Bez zájmu	O spasení.
Adam	Energicky žoviálně	Jo! To jednou za mnou přiletí Šimon a že prej velkej průšvih, neštěstí a tak podobně, a já co se děje a von mě vodved na Dlouhej vrch. Když mě tam dotáh nemohl sem věřit svejm očím. Byla to fakt tragédie...
Belzebul	S přibývajícím zájmem	Co se stalo?
Adam		Tráva tam byla docela spasená. Tak sme se museli sbalit a hnát ty naše pacholky vo 10 mil dál, aby měli vůbec co do huby. Vod tý doby si myslim, že spasení nemusí bejt vždycky jen pozitivní záležitost.
Adam a Belzebub	Společný smích	Ha, ha, ha.
Belzebub	Dá se do hovoru	Mně se prostě tenhleovej nebeskej program vůbec nezdá. Nejvíc mám strach, že nám nakonec zrušej i podsvětí a ztratíme práci. Kdo potom bude mezi lidmi udržovat všechny ty sváry, napětí, nenávisti a podobně? Budou to snad dělat ti nahoře? Moc o tom pochybuju. Jenom nechci vidět, jak lidi bez poctivýho zla dopadnou!
Adam	S žoviálním moudrem v očích	Víš, já ti něco povím, ty jeden černej kluku. Zlo musí bejt, vo tom sem pevně přesvědčenej. Protože bez zla by nebylo dobro, né? To dá rozum! Zlo si musíme hýčkat, a když je ho málo, je třeba ho vytvářet. Jak říkám já: Musí to bejt vyvážený, vocaď až pocad', hlavně to v ničem nepřehánět. Každý potřebujem trochu toho nebe na tý naší zemině, každý potřebujem taky trochu toho pekla, co?
Belzebul	Rozzářené oči	Seš moudrej, Adámku, fakt seš moudrej!
Adam	Skromně	Ale né, nepřeháněj, Bulíku! Nejsem žádněj Palackej, co si budem povídat, proto sem taky tady . Ale uvažovat zdravě selsky, to zase dokážu!
Belzebul	S přemýšlivým pohledem	I když, na rovinu, takhle moudrejch je vlastně naprostá většina lidstva. Fakt! Lidi sou v zásadě moudrý, berou prostě zlo jako nutný zlo. To jen ti proroci, nebo jak se jim to říká, ti si vždycky bláhově mysleli, že maj bejt všude a navždycky takový ty věci jako pokoj, spravedlnost a ten...

		honem..., soucit. Byli to mimoni. Však na ně nikdy nikdo moc nedal. Zlo je přece kořením života! Někdy se sice trochu utrhne ze řetězu, ale lidí je dost, jak si správně podotknul, je jich jako ovcí... Tak vo co de?
Adam	Povstává	No, helejse, Bulíne, já se nejspíš pomalu zvednu a půjdu se do toho Betléma taky mrknout, když sem to Šimonovi slíbil...
Belzebul	Povstává, mluví s nábožným vznícením, svírá ruce v pěsti, jimiž objímá Adama, ten nenápadně z objetí vyklouzne, pomalu si navlékne kabát a tiše odchází (<i>Na konci se do slov mísí nápěv Internacionály</i>)	Mám radost, Adámku, že seš konzervativní realista stejně jako já. Víš, musíme se nyní tak nějak společně těm nebeským fundamentalistům, co mají hlavu v oblacích, bránit. Jde přece o naši krásnou civilizaci, jde o budoucnost světa a taky našeho podsvětí. Jde o to, zda se i příštím generacím uchová krása ryzího zla, zda budou moci zjištně nenávidět, neskromně závidět, okázale pomlouvat, bezohledně odsuzovat a se vši vervou se bít za svou ješitnost... Spojme své síly k zachování toho, co je nám drahé, příteli! Pryč s nasládlým spasením, s ubohým soucitem, pryč s láskou! Na lidi musí bejt bič, jinak prostě zdivočeť. Kupředu za staré dobré ďábelské ideály!
Belzebul	Rozhlédne se, a když nikoho nevidí, vezme z talíře kost po beránkovi a zlostně ji zlomí	Však není ještě všemu konec, my už si s tím spasitelem nějak poradíme!
3. dějství		
Adam	Vchází do hospody, usedá ke stolku	Halóóó! Hospodóóó! Je tu vůbec někdo?
Hospodský	Přichází	Jó, dyk už du, už du! Helejte se, jestli ste přijel na sčítání lidu, tak to už je po všem. Včera to skončilo a všichni úředníci už sou pryč!
Adam		Tak já vám něco řeknu, pane vrchní: Jestli je vo jednoho člověka v říši víc nebo míň, na tom vůbec nesejde. Lidí je všeobecně dost a von náš pan císař Augustus nejspíš taky nebude až zas takovej puntíčkář.
Hospodský	Důrazně	Našeho císařpána, prosím pěkně, nechte na pokoji. Já s politikou nemám nic společného, nechtěl bych mít na krku tajnou policii.
Adam	Smířlivě	Dobrá, dobrá, dobrý muži. Já jenom, že když už sem tady, jestli...
Hospodský		Máme už jen jeruzalémskou dvanáctku a buřty... Tady vám bylo národa, že to Betlém jakstěživ nepamatuje. Některý lidi nebylo ani kam ubytovat. Spalo se dokonce i ve chlívě! To víte, pane, takový množství lidí něco spotřebuje. Snědly se dokonce i uzenáče s prošlou lhůtou! A to nám tu ležely už pěknou řádku let!
Adam	Blahosklonně	Tak mi dejte aspoň to jedno vorosený...
Hospodský	Volá dozadu a usedá Naklání se k Adamovi	Máňo! Jednu dvanáctku tady pánovi! Že sem tak smělej, a vy ste tady v Betlémě v obchodní záležitosti nebo jen tak na dovolený? No, řeknu vám upřímně, k vidění toho v tý naší vesnici moc není. Na návsi je akorát muzeum krále Davida, kterej se tady kdysi dávno narodil, ale to je stejně zavřený, protože z Říma nepřišly dotace na jeho provozování.
Hospodská	Přichází	Táák, jedno pívečko, prosím pěkně!
Adam		Ale... Přišel sem se poklonit Spasitelovi. Měl se tady někde údajně před pár dny narodit. Nevíte vo tom náhodou něco?
Hospodský	Rychle vstane, mluví důrazně a spisovně avšak značně zmateně, přitom toporně odchází	Tak takhle tedy ne, vážený pane! Protistátní řeči mi v mém hostinci nikdo vést nebude! Naším jediným spasitelem je císařpán Gaius Julius Caesar Octavianus zvaný Augustus, necht' mu bohové žehnají, i celé jeho rodině... amen...
Hospodská	Sedá si k Adamovi, naklání se a bodře mu domlouvá	To nesmíte, to nesmíte takhle protistátně...
Adam	Žoviálně vmlouvavě	Ale, paninko, to je nedorozumění, dyk já proti císařpánovi lautr nic nemám, dyk já bych byl vochoťnej za něj třeba i do vohně skočit, jak se von vo nás všechny stará.
Hospodská	Šeptem	Víte, von ten muj není špatnej člověk. Dyk je to Žid jako my všichni, Římány nesnáší a Herodesem pohrdá. Ale byla tady dneska ráno právě Herodesova policie a že prej jsme hnízdo protistátních žvlů a že tu nebyli naposledy – takový řeči vedli. Muj je z toho docela špatnej.

		Von není zlej, takhle buřty hostum vohřeje, to jo, ale jinak moc nevydrží...
Adam		A nemohla byste mi, paninko, alespoň ňák naznačit, jako jestli tady někde v Betlémě ten... ten... no, ten, co sem ho předtím zmínil, jestli tady někde není narozenej? Když už sem sem vážil tak dlouhou cestu.
Hospodská	Nakloněná k Adamovi, šeptem, přitom se občas rozhlédne, jestli někdo neposlouchá	Nebudete mi věřit, vašnosti, ale nejspíš se to stalo zrovna tady u nás! Předevčirem večer přišli, ona se jmenovala Marie a on, myslím, Josef. Kvůli tomu zatracenýmu sčítání. Místo už bylo jen ve chlívě. Chuděra, byla na rozsypání... No, a v noci se to narodilo. Já sem eště poklízela v lokále, když najednou slyším z venku takovej nádhernej zpěv...
Adam	Žoviálně pokyvuje hlavou	Narodil se Kristus Pán, že jo?
Hospodská	Zasněně	Jo, jo, tak nějak. Půjdu do chliva a tam vám v jeslích, co je seno pro zvířata, leží rozkošnej chlapeček. Víte, milostpane, uprostřed tý špíny to bylo přesto tak nějak povznášející...
Adam	Zazáří mu oči	Tak to byl určitě von, milostpani, ten Spasitel!
Hospodská	Zakryje mu ústa rukou	Mlčte, nebo to uslyší starej! Von vo tom nic neví, nic sem mu neřekla. Nemoh by určitě zase spát. Víte, vono nechat porodit toho... toho... no toho, jak říkáte, ve vlastním chlívě, se prej bere jako těžkej zločin. Tak já ho s tím nechci nějak zatěžovat.
Adam		A kde sou teď? Ten Josef a Marie s tím... s tím... no s tím, jak o něm teď mluvíme?
Hospodská	Vstává ze židle	No ti už sou taky pryč. Dneska už v Betlémě nenajdeš člověka vodjinud. Mladá paní něco říkala, že snad jedou do Egypta, nejspíš na dovolenou, ...i když s takovým miminkem? Nevím, prostě už tu nejsou...
Strážmistr	Vpadne do místnosti s četou policistů, zatýkají hostinského s hostinskou,	Jménem nejvznešenějšího císaře našeho pána Gaia Julia Caesara Octaviana zvaného Augustus a jménem nejjasnějšího krále našeho Heroda vás pro osnování vzpoury zatýkám za velezradu. Odvést!
Adam	Všude je slyšet střelba a nářek dětí	Počkejte, nestřílejte, vždyť jsou tu lidi!
	Zaleze pod stůl	- - -
Hospodský	Zoufale	Milost! To bude omyl! O ničem nevím!
Strážmistr	Přísně	Mlč! Přechovávali jste tady samozvaného krále a údajného spasitele. Všechno víme, máme své informace! Jste ztraceni! Odvést!
Belzebul	Když ruch odezní, stoupne si vedle stolu, pod nímž je Adam	Polez, Adámku. Už je po akci! Nevím jak ty, ale já z ní mám docela dobrej pocit. Ukázali jsme nebi, že se jen tak nedáme, co? Ještě není všem dnům konec, a bojovat se má do posledního dechu, tak nás to učili v podsvětí.
Adam	Vylézá z pod stolu a zhrouceně si sedá	Ne, tak tohle ne, tohle sem nechtěl...
Belzebul	Povýšeně	A copak, copak? Snad se Adámka nezmáhá soucit? Myslel jsem, že si v zásadních věcích rozumíme, kamaráde! Snad nebudeš štkát pro trochu násilí! Když jde o ideály tak musí jít láska k bližním stranou, hochu! Na lidi musí bejt bič, jinak prostě zdivočeje.
	Odchází se smíchem	Říkal jsi přece onehdá, že každej potřebujem taky trochu toho pekla , ne? Ha, ha, ha...
Adam	Hlavu v dlaních	Tak sem to nemyslel, tohle sem přece nechtěl! Za všechno můžu já...
Gabriel	Přichází a po chvíli si přisedá	Adame...!
Adam	Pozvedne hlavu	Pane Gabrieli, co vy tady? Zrovna teď, když jsem docela na dně! Nejspíš víte, co se tady před chvílí stalo. Můžu za to i já. Podcenil jsem zlo, je silnější než jsem si připouštěl. Přišel jsem se podívat za Spasitelem a byl jsem svědkem masakru. Je mi ze mě nanic...

Gabriel	Mluví vážně, přitom dá stranou půllitr a položí na stůl misku s chlebem a kalich s vínem	Nedívám se ti, Adame... A nebudu ti říkat: „Nic si z toho nedělej.“ Protože zlo ve všech svých projevech je každopádně děsivá záležitost. Myslím, že ti už došlo, jak jsi mu naletěl. Zlo je totiž hrozné, i když sám zrovna nic zlého neprovádíš, stačí když ho nebereš vážně, stačí když proti němu nic neděláš. Tak jako tak jsi v jeho děsivém zajetí...
	Po chvíli	Ale Spasitel, který se tu narodil, žije! Věř tomu, Adame, že nic a nikdo, od předvěčerejška až na věky, už nemůže ohrozit platnost nového nebeského zákona, který jsem ti v salaši oznámil.
	Po chvíli	Na, vezmi si se mnou.
Adam	Nechápavě	Jak to, jak to? Vždyť jste říkal, že vy andělé jste nicariáni , že nic nejíte?
Gabriel	Bezradně	Dostal jsem to rozkazem. Po pravdě, vlastně ani nevím, co to znamená - proč zrovna s tebou mám sedět u stolu, jíst chléb a pít víno. V nebi mi jen řekli, že to pochopíme tak za třicet let...
Adam s Gabrielem	Společně si podávají a jedí chléb a pijí víno	- - -
Andělstvo	Sálem procházejí andělé a zpívají	(„Narodil se Kristus Pán“)
Konec		